

**ΟΙ ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΟΥΣ
ΕΝΣΤΟΛΟΥΣ, Η ΔΙΑΠΑΛΗ ΓΙΑ
ΤΟΝ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΚΕ**

A. ΒΑΣΙΚΕΣ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ -ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ- ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΕΣ, ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΕΣ- ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ ΕΝΣΤΟΛΩΝ

Για πολλά χρόνια οι εργαζόμενοι στη χώρα μας βομβαρδίστηκαν από την αστική τάξη και τους πολιτικούς-ιδεολογικούς εκπροσώπους της με διάφορα επιχειρήματα για τη μεγάλη κατάκτηση της ένταξής μας στην ΕΕ, σαν το μονόδρομο που είχε ο λαός μας για να κατοχυρώσει και να διευρύνει την ευημερία του. Στη συνέχεια ειπώθηκαν πολλά για την ανάγκη ακόμα και θυσιών, προκειμένου να σταθεροποιηθούμε στο κλημπ της ευημερίας, στο σκληρό πυρήνα της με το ευρώ.

Στο όνομα αυτού του μονόδρομου και της πορείας ολοκλήρωσης της ΕΕ σαν εθνικού στόχου ψηφίστηκαν από το ΠΑΣΟΚ, τη ΝΔ και το ΛΑΟΣ οι γνωστές συνθήκες του Μάαστριχτ, της Λευκής Βίβλου, της Μπολόνια, της Λισαβόνας.

Με βάση τα παραπάνω, πρόβαλαν και στήριξαν σαν εθνικό στόχο την αναγκαιότητα διαρθρωτικών αλλαγών στις εργασιακές σχέσεις, με την συνολική τους επιδείνωση, τη μείωση των μισθών, των συντάξεων, την ιδιωτικοποίηση σε υγεία, παιδεία, πρόνοια, κι όλα αυτά σε αντίθεση με τις ανάγκες του λαού μας, στο όνομα όμως της ανάπτυξης της χώρας και της ανταγωνιστικότητας πλέον της κοινής πατρίδας μας, της Ευρώπης.

Το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ, που κυβέρνησαν εναλλάξ τα τελευταία χρόνια τη χώρα, υλοποίησαν αυτή την αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική, εφαρμόζοντας απαρέγκλιτα όλες τις αποφάσεις της ΕΕ.

Ο Συνασπισμός-ΣΥΡΙΖΑ, οι δυνάμεις του ομορτισμού, ψήφισαν το Μάαστριχτ και συνέβαλαν με τις θέσεις τους στην υλοποίηση των παραπάνω πολιτικών, χωρίς στην ουσία να θίγουν και να αμφισβητούν τη στρατηγική της πλουτοκρατίας και της ΕΕ. Καλλιέργησαν αυταπάτες για την Ευρώπη των λαών.

Το ΚΚΕ απ' την πρώτη στιγμή, ξεσκέπασε τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της ΕΕ, σαν ένωση των μονοπωλίων, και την πολιτική της, που υπερασπίζεται τα συμφέροντα του κεφαλαίου σε βάρος των εργαζομένων.

Η ζωή καθημερινά επαληθεύει τις θέσεις του ΚΚΕ. Όλο το προηγούμενο διάστημα σ' όλη την ΕΕ οι πλούσιοι γίνονταν πλουσιότεροι και στη χώρα μας η εργατική τάξη και ο λαός παγιδευμένοι στους μονόδρομους της αστικής τάξης προσδοκούσαν μάταια να βγουν απ' το τούνελ στο φως, άλλοτε με τα ταξίματα του ΠΑΣΟΚ και άλλοτε με της ΝΔ.

Το διάστημα αυτό η πλουτοκρατία στη χώρα μας αύξησε την κερδοφορία της, με βάση τα διάφορα χρηματοδοτικά πλαίσια στήριξης (χρήματα βγαλμένα κι απ' τον ελληνικό λαό), με τις φοροαπαλλαγές και κυρίως με την υπονόμευση των εργασιακών δικαιωμάτων, με εκτεταμένη πολιτική λιτότητας, πριν την κρίση ακόμα με τις μηδενικές αυξήσεις που επιβλήθηκαν.

Στο Δημόσιο και ιδιαίτερα στις Ενοπλες Δυνάμεις και Σώματα Ασφαλείας εφάρμοσαν επιθετική επιδοματική πολιτική, καλλιέργησαν αυταπάτες με τη δήθεν μισθολογική διαφορετικότητα από υπηρεσία σε υπηρεσία. Κατασκεύασαν τα “ρετιρέ” και τους “προνομιούχους”, που σήμερα καταγγέλλουν, ασκώντας πολιτική συμμαχιών, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για αδρανοποίηση ή εξαγορά συνειδήσεων. Η αστική τάξη συνειδητά προσπάθησε να εξαγοράσει, να ενσωματώσει και να υποτάξει με διάφορους τρόπους τμήματα των εργαζομένων, τα οποία αξιοποίησε και στους κοινωνικούς διαλόγους, όπου συμμετείχαν οι εκπρόσωποι του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού.

Την ίδια στιγμή στο όνομα της ελευθερίας της αγοράς, εμπορευματοποιήθηκαν παραπέρα η παιδεία, η υγεία και η πρόνοια, ανοίγοντας νέο πεδίο κερδοφορίας του κεφαλαίου. Στα πλαίσια της ελεύθερης αγοράς τους, μεγάλο μέρος των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων οδηγήθηκε

στις τσέπες της πλουτοκρατίας, με τις χρηματιστηριακές φούσκες, όπως παλιότερα τα αποθεματικά των ταμείων, δόθηκαν, ως άτοκα δάνεια, χάρισμα στο τραπεζικό κεφάλαιο, για να αυξήσουν τις επενδύσεις και τα κέρδη τους οι επιχειρηματίες. Χαρακτηριστικό είναι το πρόσφατο κούρεμα που υπέστησαν τη ληστεία και τις συνέπειες κατά 70%, τα αποθεματικά των μετοχικών ταμείων όπως αυτά των Ενόπλων Δυνάμεων και των Σωμάτων Ασφαλείας. Έτσι ήρθαν και οι αντιασφαλιστικοί νόμοι από το 1990 και μετά π.χ Σιούφα- Ρέππα, με αύξηση των ορίων ηλικίας και μείωση των συντάξεων, στο όνομα της σωτηρίας του συστήματος συνταξιοδότησης.

Ο δρόμος για το ξεθεμελίωμα των κατακτήσεων των εργαζομένων στις εργασιακές σχέσεις και στην κοινωνική ασφάλιση ήδη άνοιξε πολύ πριν την κρίση. Η ανάγκη της ανταγωνιστικότητας και κερδοφορίας του κεφαλαίου που καιρό απαιτούσε η ΕΕ με τη συνθήκη του Μάαστριχ, της Λισαβόνας, είχε βασικό στόχο να περιοριστεί το εργατικό κόστος καιρό πριν την κρίση.

Την τελευταία τριετία η αστική τάξη της χώρας μας, αξιοποιώντας την κρίση και κάτω από τις νέες δυσκολίες για την ανταγωνιστικότητα και την κερδοφορία της, με τα μνημόνια, τα μεσοπρόθεσμα προγράμματα, τους εφαρμοστικούς νόμους, τις νέες ασφαλιστικές ρυθμίσεις, το νέο μισθολόγιο του Δημοσίου κλπ, βρήκε την ευκαιρία με μπράτζ μέτρων να επιταχύνει την αντιλαϊκή πολιτική της, κατακρεουργώντας τα εργασιακά, τα μισθολογικά, τα κοινωνικοασφαλιστικά δικαιώματα όλων των εργαζομένων και συνταξιούχων, στον ιδιωτικό και στο δημόσιο τομέα, συμπεριλαμβανομένων και των ένστολων, ακόμα και για εκείνους που στο παρελθόν ασκούσε μια ειδική πολιτική συμμαχιών για την ισχυροποίησή της, με το διαίρει και βασίλευε.

Με όλα τα παραπάνω οι μειώσεις των μισθών και των συντάξεων και στους ένστολους, στις ένοπλες δυνάμεις, στα σώματα ασφαλείας, ανέρχονται μεσοσταθμικά στο 35%. Αν υπολογίσουμε και την επερχόμενη παραπέρα μείωση από 10 έως και 20% στους μισθούς, με βάση το επικείμενο μέχρι τον Ιούνιο νέο μισθολόγιο των ένστολων, που προβλέπει το νέο μνημόνιο, όπως και την νέα αύξηση της άμεσης και της έμμεσης φορολογίας τους, τότε η κατάσταση και γι' αυτούς γίνεται πλέον δραματική. Για παράδειγμα, σύμφωνα με τα στοιχεία του Συνδέσμου Συνεργασίας Μελών Ενόπλων Δυνάμεων, οι έχοντες 25 χρόνια πραγματική στρατιωτική υπηρεσία στο διάστημα 2009-2012 είχαν μείωση στα εισοδήματά τους: οι Ανθυπασπιστές (ΕΜΘ) της τάξης του 60,9%, οι Υπολοχαγοί (από ΑΣΣΥ) της τάξης του 64,3%, οι Αντισυνταγματάρχες (από ΑΣΕΙ) της τάξης του 64,6%.

Ήδη κυκλοφορούν διάφορα σενάρια και καλλιεργούνται προσδοκίες για το νέο μισθολόγιο που αφορά τους ένστολους και προβλέπεται να ψηφιστεί ως τον Ιούνιο. Παίρνοντας όμως υπόψη τον κρατικό προϋπολογισμό του 2012, που μειώνει δραστικά τις δαπάνες για μισθούς και συντάξεις, όπως κάνει και η νέα δανειακή σύμβαση και το συνοδευτικό της μνημόνιο, είναι φανερό πως το σχεδιαζόμενο κυβερνητικό μισθολόγιο για τους ένστολους θα είναι ένα πολύ σκληρό φτωχολόγιο.

Επίσης θεωρούμε πως ο επικείμενος σχετικός νόμος για το μισθολόγιο των ένστολων θα είναι ένας πολυνόμος, που θα περιλαμβάνει όχι μόνο μισθολογικά θέματα, αλλά και άλλες διατάξεις που αφορούν εργασιακά και κοινωνικοασφαλιστικά ζητήματα, πάντα στη λογική της μείωσης του μισθού και της υπονόμευσης εργασιακών και κοινωνικοασφαλιστικών ζητημάτων. Αυτό κατέγραψε και ο αντίστοιχος πολυνόμος 4024/2011 για το μισθολόγιο των πολιτικών δημοσίων υπαλλήλων. Ο νέος νόμος, θα ανοίγει το δρόμο για νέες αντιδραστικές αλλαγές στο κράτος και στους τομείς άμυνας και ασφάλειας.

Βασικό στοιχείο προβληματισμού και τεκμηρίωσης μιας τέτοιας εξέλιξης αποτελεί η γενικότερη αντίληψη του κεφαλαίου για αναμόρφωση του αστικού κράτους, με βάση: τον γνωστό “Καθλικράτη”, το “πρόγραμμα ΠΟΛΙΤΕΙΑ για τον εκσυγχρονισμό του κράτους”, τη “Λευκή Βίβλο για την πολυεπίπεδη διακυβέρνηση” της ΕΕ. Συμπληρώνεται με το νέο “έξυπνο δόγμα ασφάλειας και άμυνας” του ΝΑΤΟ, τη “δομή και το σύστημα εφεδρείας των Ενόπλων Δυνάμεων”, το δόγμα της

“μηδενικής ανοχής” απέναντι στο λαϊκό κίνημα, την πολιτική προστασία και διαχείριση κρίσεων, που εξελίσσονται με βάση τις κατευθύνσεις του NATO και της ΕΕ.

Ο κυοφορούμενος νόμος, κομμάτι της γενικότερης πολιτικής επιφυλάσσει για τους ένστολους το ρόλο του θύματος και του ακόμα σκληρότερου θύτη σε βάρος του λαού.

Όσο αφορά δε στο κοινωνικοασφαλιστικό σύστημα και οι ένστολοι, όπως κι όλοι οι εργαζόμενοι στο δημόσιο, εντάχτηκαν το 2010 στους αντιασφαλιστικούς νόμους και ρυθμίσεις. Αυτό έχει σαν συνέπεια τις συνεχείς δραστικές περικοπές στις συντάξεις τους. Οι απόστρατοι υπέστησαν επιπλέον περικοπές (-20% έως - 40%) με ηλικιακά κριτήρια (ειδικά κάτω των 55) με αποτέλεσμα μεγάλος αριθμός αυτών να αδικηθεί βάνουσα παρά το γεγονός ότι αποστρατεύθηκαν νόμιμα και με την ισχύουσα νομοθεσία. Ταυτόχρονα όμως, με βάση τους προαναφερόμενους νόμους -αν εξαιρέσουμε κάποιες μεταβατικές διατάξεις που ισχύουν μέχρι το 2013 - όλοι οι ένστολοι και μη δημόσιοι υπάλληλοι εντάσσονται σε ένα συνταξιοδοτικό καθεστώς στο ΙΚΑ, που μετά από 40 χρόνια εργασίας και στα 65 χρόνια ηλικίας για άνδρες και γυναίκες, αποδίδει σύνταξη από 360 ευρώ μέχρι 700. Η όποια επικουρική σύνταξη των μετοχικών ταμείων έχει μπει ήδη στο τραπέζι του Προκρούστη των μνημονίων. Τώρα μάλιστα και με το “κούρεμα” των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων, που επιβάλλουν κυβέρνηση-ΕΕ, αυτή η σύνταξη όχι μόνο συρρικνώνεται αλλά μεθοδευμένα οδηγείται στην κατάργηση.

Η όποια δημόσια δωρεάν παροχή υγείας με το νόμο για τον ΕΟΠΥΥ υποβαθμίζεται, δέχεται τη χαριστική βολή. Η τελευταία Λευκή Βίβλος της ΕΕ για την κοινωνική ασφάλιση (16-2-2012) εκφράζοντας την ανησυχία της για την προοπτική των συνταξιοδοτικών συστημάτων συστήνει την παραπέρα αύξηση του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης και την εξασφάλιση της σύνταξης από ατομικά αποταμιευτικά προγράμματα.

Μέσα σ’ ένα τέτοιο σύνθετο πλήγμα ραγδαίων εξελίξεων, που υποβαθμίζουν ουσιαστικά τους όρους ζωής της συντριπτικής πλειοψηφίας του Λαού αλλά και των ένστολων και των οικογενειών τους, που ζουν μόνο απ’ την εργασία τους, είναι φυσικό να υπάρχει αγωνία και αγανάχτηση μαζί με την αναζήτηση του τρόπου διεξόδου απ’ αυτήν την απaráδεκτη κατάσταση.

Απέναντι σ’ αυτό το ενδεχόμενο η αστική τάξη αντιδρά. Επιχειρεί εκτός των άλλων λειτουργιών του αστικού κράτους (οικονομική – κατασταλτική) με την ιδεολογική ηγεμονία και τη δύναμη των ΜΜΕ, να χειραγωγήσει τη λαϊκή συνείδηση στις νέες συνθήκες, ν’ αποτρέψει μια ευρύτερη Λαϊκή συμμαχία που θα αμφισβητεί αποτελεσματικά την κυριαρχία και εξουσία της.

B. ΒΑΣΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ ΣΤΟ ΧΩΡΟ

1. Βασικό ζήτημα της διαπάλης είναι ο χαρακτήρας της κρίσης και οι αιτίες της. Όταν πριν λίγα χρόνια ξέσπασε η καπιταλιστική κρίση στις ΗΠΑ και εκδηλώθηκε με τη φούσκα των τραπεζικών στεγαστικών δανείων, η αστική προπαγάνδα πρόβαλε το επιχείρημα πως για την κρίση ευθύνονται οι χρυσοπληρωμένοι μάντζερ, τα γκόλντεν μπούς, που έκαναν κερδοσκοπικά παιχνίδια. Μετά το συμπλήρωσαν ότι φταίει οι κακοί καπιταλιστές -τραπεζίτες επενδυτές, ότι φταίει ο καπιταλισμός του τζόγου, ο καζινοκαπιταλισμός, ενώ υπάρχει κι ο καλός καπιταλισμός στην παραγωγή αλλά και στο τραπεζικό σύστημα. Στη συνέχεια ξέχασαν τα προηγούμενα και άρχισε το σενάριο πως κρίση υπάρχει μόνο στην Ελλάδα και οφείλεται στο μεγάλο χρέος της χώρας, που είναι σπάταλη και αντιπαραγωγική. Αποσιώπησαν ότι το φαινόμενο δεν είναι μόνο ελληνικό, ότι αφορά το μεγαλύτερο μέρος του καπιταλιστικού κόσμου. Αποσιώπησαν ότι το δημόσιο χρέος είναι μια πλευρά και μια μορφή έκφρασης της καπιταλιστικής κρίσης, υπερσυσώρευσης του κεφαλαίου που δεν μπορεί να

αξιοποιηθεί, για να αυξηθεί η καπιταλιστική κερδοφορία. Επίσης απέκρυσαν ότι τα μέτρα που παίρνει η αστική τάξη σε βάρος των εργαζομένων δεν είναι ελληνική πρωτοτυπία, αλλά σηματοδοτεί όλες τις χώρες της ευρωζώνης, προκειμένου με την συρρίκνωση και εξίσωση με διάφορους τρόπους τους εργατικού κόστους, σε επίπεδο Τσιβάν-Αλβανίας να βελτιωθεί η ανταγωνιστικότητα του ευρωπαϊκού κεφαλαίου απέναντι στους ανταγωνιστές του (Ινδία, Κίνα, ΗΠΑ) όπως απαιτούσε καιρό τώρα και πριν την κρίση η συνθήκη της Λισαβόνας.

2. Για το χρέος και τη χαμηλή ανταγωνιστικότητα της χώρας μας φταίνε οι μισθοί, φταίνε τα προνόμια των εργαζομένων. Οι παραλλαγές είναι πολλές και εναλλάσσονται. Φταίνε τελικά όλοι γιατί “όλοι μαζί τα φάγαμε”. Φταίει ο σπάταλος αντιπαραγωγικός ελλειμματικός δημόσιος τομέας. **Οι πολλοί δημόσιοι υπάλληλοι και οι αντιπαραγωγικοί στρατιωτικοί. Φταίει το υπερτροφικό διεφθαρμένο σπάταλο κράτος.** Γύρω από το κράτος, στο οποίο συμπυκνώνονται όλα τα παραπάνω, είναι γεγονός ότι υπάρχουν πολλές συγχύσεις και ψευδαισθήσεις και μισές αλήθειες. Είναι ένα από τα σοβαρότερα ζητήματα της ιδεολογικοπολιτικής διαπάλης. Η κατανόηση του ταξικού χαρακτήρα του κράτους του κεφαλαίου, της εξουσίας της αστικής τάξης, σαν όργανο για την κερδοφορία του, αλλά και για την καταστολή της εργατικής τάξης και των άλλων λαϊκών στρωμάτων είναι όρος για την αποτελεσματικότητα του εργατικού λαϊκού αγώνα. Η αστική τάξη εκτιμά ότι το αστικό κράτος έχει ανάγκη γρήγορου εκσυγχρονισμού. Μ’ όλα τα παραπάνω όχι μόνο στρώνει το έδαφος για τις νέες αλλαγές που προωθεί αλλά επιχειρεί να κρύψει κυρίως το νέο βαθύτερο ταξικό αντιλαϊκό χαρακτήρα των μέτρων. Το περιεχόμενο του εκσυγχρονισμού του αστικού κράτους έχει καιρό καταγραφεί, πριν την κρίση. Είναι ήδη σε εφαρμογή “ο Καλλικράτης”, σαν η νέα μορφή οργάνωσης της κρατικής διοίκησης σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο, η πολύμορφη φορομνηχτική – ανταποδοτική - αντιλαϊκή λειτουργία του, οι Συμπράξεις του Δημόσιου με τον Ιδιωτικό Τομέα (ΣΔΙΤ), με κύρια στόχευση την ενίσχυση της δράσης και της κερδοφορίας του μεγάλου κεφαλαίου. Υπάρχει το σχέδιο “ΠΟΛΙΤΕΙΑ” (2005-2015) για την επανίδρυση της δημόσιας διοίκησης, του κράτους, που έγινε με βάση τις υποδείξεις του ΟΟΣΑ, της Παγκόσμιας Τράπεζας. Πρόσφατα έχουμε τις ανάλογες κατευθύνσεις της ΕΕ, με τη “Λευκή Βίβλο για την πολυεπίπεδη διακυβέρνηση”. Στις 19-1-2012, συμπυκνώνοντας τις παραπάνω κατευθύνσεις των πολυεθνικών, ο Ρέππας, υπουργός “Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης”, υπογράμμισε: “στα πλαίσια του μνημονίου σε συνεργασία με την Task Force, με υπεύθυνη τη Γαβήλια για θέματα διοικητικής μεταρρύθμισης προωθούμε συγκεκριμένες δράσεις. Η ουσία της μεταρρύθμισης επικεντρώνεται στην εξυπηρέτηση και τη στήριξη της επιχειρηματικότητας, για την ανάπτυξη της καπιταλιστικής κερδοφορίας με μεγαλύτερο αυταρχισμό. “Ένα κράτος επιτελείο”, είπε ο υπουργός, “στοχοπροσηλωμένο, συντονισμένο, αποδοτικό κι αποφασιστικό”. Ο κ. Υπουργός αποσαφήνισε τι ανθρώπινο δυναμικό θέλει αυτό το κράτος. Λίγους, αφοσιωμένους κι αποτελεσματικούς. “Μέχρι το 2015 θα απολυθούν 150.000 υπάλληλοι”. “Η δια βίου εγγύηση της απασχόλησης στο δημόσιο τομέα είναι ένας αναχρονισμός”. Προωθείται ήδη η κατάργηση 1897 θέσεων πολιτικών υπαλλήλων στις ΕΔ και άλλες 7.417 είναι στο στόχαστρο, όπως δημοσιεύτηκε, χωρίς διάψευση. “Θα αξιολογείται η ατομική δράση-απόδοση κάθε δημόσιου υπάλληλου, με βάση τους κεντρικούς στόχους, όπως θα μπαίνουν σε κάθε δομή και ο μισθός και η εργασία του θα συναρτάται με την απόδοσή του”. **Η σύνδεση του μισθού με την απόδοση, ως ενιαίο σύνολο των νέων εργασιακών σχέσεων στο κράτος, οι απολύσεις και η κατάργηση της μονιμότητας αποτελούν το βασικό όπλο χειραγώγησης του κρατικού υπαλλήλου για την εξυπηρέτηση της κυριαρχίας της αστικής τάξης.** Η δημόσια διοίκηση και το κράτος έχει ταυτόχρονα μια νέα ιεραρχία, μια ελίτ που πρέπει να φτιαχτεί από την αρχή. Με νέα ποιοτικά χαρακτηριστικά τεχνοκράτη-μάντζερ, σε άμεση συνεργασία με την υψηλή γραφειοκρατία

της ΕΕ, τους επιχειρηματικούς ομίλους και τις πολυεθνικές, που πρέπει να υπηρετήσει. Σ' αυτό ήταν σαφής ο κ. Ρέππας. “Η διαχείριση του ανθρώπινου δυναμικού πρέπει γρήγορα να οδηγήσει σε μια ισχυρή και ανεξάρτητη ανώτερη υπαλληλική ιεραρχία, η οποία διασφαλίζει τη διοικητική συνέχεια κι αποτελεσματικότητα, πολύ περισσότερο ενόψει του υψηλού ρυθμού αλλαγής των ηγεσιών στα διάφορα υπουργεία”. Όλα αυτά θα βρουν την έκφρασή τους και στο χώρο των ένστολων, γιατί αυτές οι κατευθύνσεις, χωρίς εξαίρεση, αφορούν και προωθούνται ήδη σ' όλα τα υπουργεία και τις κρατικές δομές. Για όλους τους δημόσιους αλλά κυρίως για τους ένστολους, πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η μισθολογική πολιτική σε βάρος τους συνδέεται και με τις γενικότερες αλλαγές στο κράτος και με τη φύση της εργασίας τους, ως το βασικό καταστατικό μηχανισμό, και την απαίτηση της αστικής τάξης, παρά τη φτώχεια τους, να είναι αυστηρά προσηλωμένοι σ' αυτό το ρόλο. Ο εκσυγχρονισμός του αστικού κράτους απαιτεί την ενίσχυση της ταξικής κατασταλτικής λειτουργίας του, με πρόσχημα την εγκληματικότητα, τις ασύμμετρες απειλές με βάση τις σύγχρονες νατοϊκές προδιαγραφές και τις κατευθύνσεις της ΕΕ.

3. Η ιδιαιτερότητα της αποστολής των ένστολων επιβάλλει να τύχουν καλύτερης οικονομικής μεταχείρισης σε αντιπαράθεση με άλλους κλάδους που θίγονται. Κάποιοι το λένε πιο καθαρά: “Οι φύλακες της πολιτείας πρέπει να είναι χορτάτοι και να μάχονται”. Είναι ένα επιχείρημα που έχει παρελθόν. Εξακολουθεί και σήμερα να προβάλλεται από πολλές πλευρές, λειτουργώντας αποπροσανατολιστικά στον κλάδο των ένστολων και κυρίως διαλυτικά, στην ενότητα και την αποτελεσματικότητα του αγώνα όσων θίγονται από την αντιλαϊκή πολιτική. Ασφαλώς και υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στους ξεχωριστούς κλάδους των κρατικών υπαλλήλων. Υπάρχει όμως, πάνω απ' όλα, η κοινή βάση της ικανοποίησης των σύγχρονων αναγκών της ζωής τους ως κοινή αφετηρία. Η όποια διαφορετικότητα δεν μπορεί να γίνεται το αλλοθι να οικοδομούνται αντιλήψεις όπως: “εμείς είμαστε οι ξεχωριστοί”, “δεν μας νοιάζουν οι άλλοι, εμείς να κατοχυρώσουμε τη θέση μας”. Πολύ περισσότερο όταν η απαίτηση για ξεχωριστή προνομιακή οικονομική αντιμετώπιση με το ειδικό μισθολόγιο των ένστολων κρύβει ή εκφράζει, πέρα από τυχόν “αγνές προθέσεις”, την αντιδραστική αντίληψη ότι οι ένστολοι σαν “πραιτοριανοί” του συστήματος “πρέπει να τύχουν ειδικής μέριμνας, να έχουν ειδικά προνόμια, ειδικά μισθολόγια”. Αυτή η θέση είναι επιζήμια για τους ίδιους και το λαό. Πολύ περισσότερο δεν δικαιολογείται ανοχή απέναντί της, τόσο με βάση την προηγούμενη πείρα της επιδοματικής πολιτικής, αλλά και γιατί ήδη η κυβέρνηση έχει ξεκαθαρίσει τη θέση της. Την προηγούμενη, απορριπτέα απ' όλους επιδοματική πολιτική του διαίρει και βασίλευε, την προωθεί πολύ πιο έντονα σήμερα. Τη βάζει σε εφαρμογή τραβώντας τη στα άκρα, με την εξατομίκευση της αμοιβής κάθε δημόσιου υπάλληλου, κάθε ένστολου, με βάση την αξιολόγηση της απόδοσής του. Το να διεκδικούν κάποιοι γενικά την αύξηση των αποδοχών των ένστολων, ενώ παράλληλα αποδέχονται τη σύνδεση μισθού - απόδοσης, πέφτουν σε ακραίες αντιφάσεις, οδηγούν σε αγώνα αποσπασματικό και χωρίς προοπτική, γιατί σκιαμαχούν με το δέντρο και χάνουν το δάσος, την ουσία της αντιδραστικής πολιτικής. Το ίδιο συμβαίνει όταν αποσπασματικά υπερασπίζονται τα επικουρικά - ανταποδοτικά ταμεία και αφήνεται στο απυρόβλητο το κεφαλαιοποιητικό ανταποδοτικό σ' ατομική βάση σύστημα της κύριας ασφάλισης, απαλλάσσοντας την εργοδοσία από τις υποχρεώσεις της και περιορίζοντας την υποχρέωση του κράτους σε ένα βοήθημα 360 ευρώ ή όσων τελικά καταλήξει. Το ίδιο γίνεται όταν η δράση των ένστολων για τις αμοιβές τους υποβαθμίζει η αδιαφορεί σχετικά με τον αντιδραστικό - κατασταλτικό ρόλο που τους επιφυλάσσουν.

4. Το “διεφθαρμένο κράτος”, το γενικό τσουβάλιασμα όλων των πολιτικών ως “κλέφτες”, το “μαζί τα φάγαμε”, επιχειρεί να κρύψει τους πραγματικούς κλέφτες, το κεφάλαιο, τις πολυεθνικές

που κυριαρχούν και καθορίζουν τη ζωή μας. Το ότι “όλοι φταίνε” και παραπέρα “και οι τριακόσιοι της Βουλής είναι το ίδιο” συμπληρώνεται σήμερα με την νέα επιστημονική ανακάλυψη ότι “φταίει το ΚΚΕ για την κρίση”, γιατί αυτό “κλείνει τα εργοστάσια”, αυτό “διαλύει τον τουρισμό”, αυτό “έχει ευθύνη για το διεφθαρμένο αστικό κράτος” που η παρέμβαση του ΚΚΕ “το έκανε σοβιετικού τύπου”. “Το ΚΚΕ είναι τυχοδιωκτικό” γιατί θέλει να οδηγήσει το λαό στην απελπισία, τη φτώχεια, την εξαθλίωση, να προκαλέσει την αλλαγή του κοινωνικού συσχετισμού, μέσα από την καταστροφή της κοινωνίας. Για να καταλήξουν Ν.Δ, ΠΑ.ΣΟ.Κ και ΛΑ.Ο.Σ να συνυπογράφουν τα μνημόνια και να κραυγάζουν ως αμόλυντες παρθένες πως “θα βάλουν τέλος στο άσυλο του ΚΚΕ”. Το σύνθημα του ΚΚΕ “την κρίση να πληρώσει η πλουτοκρατία” πολύ τους ενοχλεί. Ο φόβος τους για τη χειραφέτηση του λαού σ’ αυτή την κατεύθυνση δεν κρύβεται. Γι’ αυτό επιχειρούν να τον τρομοκρατήσουν, ότι επίκειται χάος, πείνα και αίμα, αν δεν υποκύψει πάλι ο λαός στο γνωστό μονόδρομο της μέχρι τώρα πολιτικής τους. Έτσι ετοιμάζεται νέο νομοθετικό πλαίσιο απαγόρευσης των διαδηλώσεων και περιορισμού των λαϊκών αγώνων. Η υποκρισία και ο εμπαιγμός των ΠΑ.ΣΟ.Κ, Ν.Δ, ΛΑ.Ο.Σ πλάσεται σαν την ελπίδα. Αυτοί που ευθύνονται για τα λαϊκά βάσανα, αυτοί που ενοχοποιούν το λαό για τις δικές τους αντιλαϊκές επιλογές, αυτοί που τον έδωσαν χειροπόδαρα και τον παρέδωσαν στους τοκογλύφους για τον υπόλοιπο αιώνα, κι από κοντά αυτοί που πλάσσουν τις παραλλαγές του μικρότερου κακού (ΣΥΝ-ΣΥ.ΡΙΖ.Α, αντάρτες - μνημονιακοί κι αντιμνημονιακοί) μ’ ένα άλλο μείγμα διαχείρισης που σπέρνουν την ψευδαίσθηση της αντιμνημονιακής συσπείρωσης για μια άλλη καλή φιλολαϊκή ΕΕ, έχουν κοινό παρονομαστή. Να αφήσουν στο απυρόβλητο την ουσία του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος που γεννά τις κρίσεις και τους πολέμους που μας γυροφέρνουν, όλα για τα κέρδη και την κυριαρχία της πλουτοκρατίας.

5. Δόγμα ασφάλειας και άμυνας

Στο χώρο των Ε.Δ – Σ.Α όλες οι κυβερνήσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ και της Ν.Δ εφάρμοσαν πιστά τις νατοϊκές αποφάσεις σε ότι αφορά το αμυντικό δόγμα και τις δομές διοίκησης και διάρθρωσης των ενόπλων δυνάμεων. Το στρατιωτικό δόγμα από αμυντικό και με αποστολή τη θωράκιση της χώρας αλλάζει από «αμυντικό» σε «αποτρεπτικό αμυντικό» και με «αποστολές εθνικών υποχρεώσεων» (εκτός συνόρων). Στα πλαίσια του νέου δόγματος χωράνε και υλοποιούνται όλοι οι ιμπεριαλιστικοί σχεδιασμοί. Σύμφωνα με απόφαση του ΝΑΤΟ το 8% των ενόπλων δυνάμεων, είναι άμεσα δεσμευμένο και υπόλογο στον Ανώτατο Στρατιωτικό Διοικητή του ΝΑΤΟ. Επίσης και το 40% με προειδοποίηση. Λειτουργεί στρατηγείο του ΝΑΤΟ στη Θεσσαλονίκη, πρώην Γ΄ Σώμα Στρατού που είναι σε ετοιμότητα για αποστολές εκτός συνόρων για το 2012.

Υπάρχουν δεσμεύσεις που έχουν αναλάβει στα πλαίσια του ΝΑΤΟ (οι κυβερνήσεις ΠΑ.ΣΟ.Κ – Ν.Δ από τη δεκαετία του ’90) για κατάργηση των εθνικών ορίων επιχειρησιακής ευθύνης στο Αιγαίο και τη δημιουργία ενιαίου επιχειρησιακού χώρου. Στα πλαίσια αυτά επικοινωνίες, ραντάρ κλπ ελέγχονται απόλυτα από Αμερικανούς, που μπορούν να νεκρώσουν τα πάντα. Στην όποια πιθανή αναμέτρηση με την Τουρκία των έλεγχω των εξελίξεων και την έκβαση θα καθορίσουν οι Αμερικανοί. Αυτό είναι κατανοητό σ’ αρκετούς επιτελείς που φτιάχνουν θεωρίες ότι δεν θα μας αφήσουν οι Αμερικανοί ν’ αρπαχτούμε, ότι η όποια σύγκρουση θα είναι περιορισμένη-”σημειακή” και ότι πρέπει να τα έχουμε καλά μαζί τους για να εξυπηρετήσουμε τα συμφέροντά μας. Τελευταία έχουμε το μνημόνιο κατανόησης συνεργασίας ανάμεσα σε ειδικές δυνάμεις ΗΠΑ – Ελλάδας και ΝΑΤΟ. Στα πλαίσια αυτά διαμορφώνεται και συντονιστικό κέντρο ειδικών επιχειρήσεων (Αναλυτικότερα ΡΙΖΟΣ 5/8/11).

Βασική εξέλιξη είναι η προσπάθεια μετατροπής των ΕΔ σε μισθοφορικό στρατό με την μείωση των εφέδρων, την ύπαρξη των ΕΠΟΠ και άλλων κατηγοριών με εργασιακές σχέσεις ορισμένου χρόνου καθώς και την αναμόρφωση γενικότερα του συστήματος εφεδρείας σε επαγγελματική βάση.

Η άμυνα της πατρίδας, στην πράξη, δεν είναι υπόθεση των στρατευμένων παιδιών του λαού μας που σε συνθήκες μεγάλης ανεργίας, εναγωνίως ψάχνουν για επαγγελματική διέξοδο και τα μετατρέπουν σε μισθοφόρους επαγγελματίες πολέμου. Ο προσανατολισμός και η δομή των ΕΔ, είναι για ευέλικτες δυνάμεις ταχείας επέμβασης, για αποστολές εκτός συνόρων, όπου γης, και εντός της χώρας, όπως τελευταία φαίνεται πιο καθαρά. Ήδη συγκροτήθηκαν και εκπαιδεύονται καιρό τώρα οι πρώτες στρατιωτικές μονάδες σε καθήκοντα αστυνομίας, με το γνωστό “μνημόνιο περί καταστολής πλήθους” και τις πολλές πλέον ασκήσεις σ’ όλη τη χώρα. Οι ΕΔ με την καθοδήγηση του NATO, της ΕΕ, τείνουν όλο και περισσότερο να πάρουν χαρακτηριστικά μηχανισμού καταστολής (για δράση μέσα κι έξω απ’ τη χώρα) ενώ η αστυνομία αποκτά νέες δυνάμεις και μηχανισμούς, δανείζεται οπλισμό, μεθόδους και οργάνωση των ειδικών στρατιωτικών επιχειρήσεων σε στενή σύνδεση με ανάλογους μηχανισμούς καταστολής της ΕΕ. Η νέα αντίληψη του NATO, που θα εγκριθεί στη σύνοδο κορυφής του Σικάγου (Μάιο 2012), προωθεί τη λεγόμενη “έξυπνη άμυνα” που στηρίζεται σε νέα υψηλής τεχνολογίας οπλικά συστήματα και μια νέα διαδικασία για γρήγορη στρατιωτική επέμβαση, όπου χρειαστεί, μέσω της λεγόμενης “κοινής τοποθέτησης και κοινής χρήσης στρατιωτικών μέσων” (Pooling and Sharing). Αυτή η απαίτηση προκύπτει κάτω από την πίεση της οικονομικής κρίσης, αλλά και της πείρας τους από την επέμβαση στη Λιβύη. Ήδη δημιουργείται ειδικός αποθηκευτικός χώρος στη Βοσνία, για μέσα και υλικά των αποστολών ΚΕΠΑΑ. Ταυτόχρονα η ΕΕ προωθεί τη χρησιμοποίηση μισθοφορικών σωμάτων, θέλοντας να γενικεύσει τη χρήση τους στις ιμπεριαλιστικές επιχειρήσεις και πολέμους. Επίσης προωθεί την ευρύτερη ενσωμάτωση των γυναικών στις ΕΔ και στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, με την απόφασή της για το “ρόλο των γυναικών στον πόλεμο”. Οι υπηρεσίες πληροφοριών υποτάσσονται όπως πάντα αλλά και με νέες τεχνολογίες στο “μεγάλο αδερφό”.

Τα επικοινωνιακά συστήματα της χώρας, όπως κι αυτά των ένστολων, είναι κάτω από τον έλεγχο των πολυεθνικών (σύστημα Tetris). Η πρόσφατη “στρατηγική για τις τηλεπικοινωνίες και την ηλεκτρονική διακυβέρνηση”, που προωθούν ΕΕ και κυβέρνηση, θα φέρουν γενικότερες αλλαγές όπως και σε κρίσιμες δομές άμυνας και ασφάλειας, με στόχο την αποτελεσματικότητα του αστικού κράτους. Το φακέλιμα του παλιού αστικού κράτους, με βάση τα κοινωνικά φρονήματα, ωχριά μπροστά στη νέα εφιαλτική συστηματική παρακολούθηση, που ήδη καταγράφει κάθε ενέργεια, κάθε σκέψη, κάθε δράση των ανθρώπων, με την αξιοποίηση όλων των σύγχρονων εργαλείων της πληροφορικής, που ελέγχονται από τις πολυεθνικές και θα είναι υποταγμένα στο νέο σύστημα παρακολούθησης που εγκαινιάζει από το 2013 η εθνική υπηρεσία ασφαλείας των ΗΠΑ (Ριζοσπάστης 24-3-2012). Όλη η “επιστήμη”, η τεχνολογία, στην υπηρεσία της παρακολούθησης για την επεξεργασία προγραμμάτων χειραγώγησης, καταστολής και εκμετάλλευσης.

Κάτω από την ομπρέλα των μηχανισμών του NATO, της ΕΕ, οι δομές πολιτικής προστασίας για σεισμούς, πυρκαγιές, πλημμύρες κλπ υποβαθμίζονται. Παραδίνονται ουσιαστικά στην ιδιωτική πρωτοβουλία, στις Μ.Κ.Ο. Παράλληλα ενισχύεται ο επεμβατικός χαρακτήρας «της πολιτικής προστασίας και ανθρωπιστικής βοήθειας» που εντάσσεται στις διάφορες στρατιωτικές αποστολές - επεμβάσεις. Στο όνομα της ασφάλειας του πολίτη, της πολιτικής προστασίας των δομών ζωτικής σημασίας ισχυροποιούνται παλιές και νέες δομές καταστολής (κρατικές, ιδιωτικές, παρακρατικές, ΜΚΟ..). Συντονίζονται στα πλαίσια του **Συμβούλιο Συντονισμού και Στρατηγικής Εσωτερικής Ασφαλείας** με βάση το δόγμα καταπολέμησης της τρομοκρατίας των ασύμμετρων απειλών. Αυξάνονται και πληθαίνουν οι ιδιωτικές εταιρείες security. Πάνω από 1000 επιχειρήσεις με 50.000 εργαζόμενους έχουν εισβάλει για τα καλά στην καθημερινότητά μας, σε εργοστάσια, αεροδρόμια, καταστήματα, νοσοκομεία, δημόσια κτίρια, υπουργεία, ακόμα και σε στρατόπεδα. Ετοιμάζονται να αναλάβουν δράση και σε πανεπιστημιακά ιδρύματα. Πολυεθνικές, αμερικάνικες και ευρωπαϊκές, αναλαμβάνουν την εκπαίδευση παραστρατιωτικών οργανώσεων, με διάφορες ονομασίες “πολιτοφυλακής”, σαν

εμπορική δραστηριότητα, αλλά και για συνδρομή στις κρατικές δομές. Η σύμφυση εταιρειών security και κρατικών μηχανισμών καταστολής ενισχύεται και από το γεγονός πως αστυνομικοί ή απόστρατοι στρατιωτικοί βρίσκουν πεδίο προνομιακής απασχόλησης στις εταιρείες αυτές. Ήδη εγκρίθηκε η χρήση όπλων από ιδιώτες φρουρούς, πχ στα πλοία. ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και ΛΑΟΣ διαλαλούν ότι υπάρχει κρίση ανασφάλειας και ανομία που δυναμιτίζουν τα θεμέλια οργάνωσης της κοινωνίας και του κράτους. Προωθούν τη “μηδενική ανοχή”. Ιστορική πείρα και πεποίθησή μας είναι ότι η προβοκάτσια, οι “μπαχαλάκηδες”, οι “γνωστοί άγνωστοι”, το έγκλημα επιστρατεύονται χρόνια τώρα και γίνονται το άλλοθι για το πολύμορφο χτύπημα του λαϊκού κινήματος, που είναι φυσικό να αντιδρά όταν του παίρνουν το ψωμί απ’ το τραπέζι. Η μηδενική ανοχή δεν αφορά αυτούς τους μηχανισμούς, ούτε όσους κερδοσκοπούν θησαυρίζοντας σε βάρος των εργαζόμενων. Το λαό σημαδεύει όταν σηκώνει κεφάλι, όταν αντιστέκεται απέναντι στη βία του εργοδότη, στη βία της ανεργίας, απέναντι στη βία της πείνας, στη βία του ασφαλιστικού, όταν διεκδικεί να πάρει πίσω τον πλούτο που παράγει και που του κλέβουν.

6. Με το μνημόνιο καταλύεται η εθνική κυριαρχία. Όλοι οι ελληνόψυχοι, οι πατριώτες μαζί ενάντια στο μνημόνιο, στον ξένο κατακτητή. Όλοι μαζί λοιπόν να αποδεχτούμε και να υποταχτούμε στη μπότα της ελληνικής πλουτοκρατίας, με την ψευδαίσθηση ότι έτσι θα απαλλαγούμε από τη μπότα του Γερμανού τραπεζίτη, των πολυεθνικών. Πρόβλημα ανεξαρτησίας και κυριαρχίας πράγματι υπήρχε και υπάρχει. Αφορά όμως μόνο την εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα. Η αστική τάξη έχει ξεκάθαρο το ζήτημα της ανεξαρτησίας και κυριαρχίας της. Το μνημόνιο, η ΕΕ, το ΔΝΤ εξυπηρετεί τα συμφέροντά της. Το έχει ξεκαθαρίσει στο παρελθόν και πρόσφατα. Οι πρόεδροι του ΣΕΒ διαχρονικά δηλώνουν: “ύψιστος εθνικός στόχος η ΕΕ και η παραμονή μας στο ευρώ”, “ΕΕ ή χάος”. Σε πρόσφατο άρθρο του στα ΝΕΑ ο καθηγητής του Παν. Αθηνών κ. Ιωακειμίδης, μέλος του Δ.Σ. του ΕΛΙΑΜΕΠ το αναλύει διεξοδικά. “Η ΕΕ συνιστά ένα σύστημα διαμοιρασμού κυριαρχίας. Οι χώρες που συμμετέχουν σ’ αυτήν έχουν εκχωρήσει, με την πράξη προσχώρησης, σημαντικά τμήματα κυριαρχίας, προκειμένου να δημιουργήσουν θεσμούς, όργανα και πολιτικές για να αντιμετωπιστούν σε συλλογική βάση προβλήματα, προκλήσεις, κρίσεις, απειλές, που δεν μπορεί κάθε χώρα να αντιμετωπίσει μόνη της.... Οι χώρες μέλη της ΕΕ εκχωρούν μεν κυριαρχία αλλά ανακτούν δύναμη και εξουσία. Για την ενίσχυση της θέσης τους στο περιφερειακό και διεθνές σύστημα.... Αυτή είναι η πραγματικότητα της ΕΕ που ισχύει για την Ελλάδα. Αντανακλάται μεταξύ των άλλων στο γεγονός ότι περίπου 65% των δημοσίων αποφάσεων, που μας αφορούν ως κοινωνία και οικονομία, λαμβάνονται

από τα όργανα της Ένωσης και μόνο 35% από τους εθνικούς θεσμούς. Σε ορισμένους τομείς μάλιστα το σύνολο των αποφάσεων λαμβάνεται από τα όργανα της Ένωσης, καθώς έχουμε εκχωρήσει το σύνολο της κυριαρχίας “νομισματικό, εμπορικό, αγροτικής πολιτικής, ανταγωνισμού κτ”. Έχουμε επομένως εκχώρηση εθνικής κυριαρχίας από τα εθνικά κράτη για να δημιουργήσουμε μια συλλογική ευρωπαϊκή κυριαρχία, που συμβάλλει στη μεγιστοποίηση του εθνικού και του δημόσιου συμφέροντος. Το ελληνικό σύνταγμα άλλωστε νομιμοποιεί την εκχώρηση αυτή και επιτρέπει περαιτέρω εκχώρηση, ανεξάρτητα από τη γλώσσα που χρησιμοποιεί (άρθρο 28). Άρα είναι σαφές ότι αυτή η εθελούσια μεταφορά κυριαρχίας στην Ένωση λειτουργεί ευεργετικά για κάθε χώρα μέλος. Συμμετοχή στην ΕΕ χωρίς εκχώρηση κυριαρχίας δεν νοείται”.

Πεποίθησή μας είναι ότι η αντιλαϊκή πολιτική της τρόικας, της ΕΕ, του ΔΝΤ, του κεφαλαίου είναι νύχι-κρέας με την πολιτική της ελληνικής αστικής τάξης, όπως και οι ίδιοι ομολογούν, για τις ανάγκες της. Ο «πατριωτισμός», η «ανεξαρτησία» της αστικής τάξης στα πλαίσια της ΕΕ παίρνει τα κέρδη, κι ο πατριωτισμός των λαϊκών στρωμάτων καλείται να πληρώσει τη ζημιά.

7. “Έξω η πολιτική”. “Έξω τα κόμματα από το χώρο των Ε.Δ. - Σ.Α.” “Στα εθνικά ζητήματα άμυνας και ασφάλειας δεν χρειάζονται κομματικές θέσεις, χρειάζεται διακομματική συνεννόηση, συναίνεση, για τη χάραξη εθνικής στρατηγικής”. Η υποκρισία της αστικής τάξης είναι δεδομένη και τα ιδεολογήματα ανάλογα με τις ανάγκες της. Άλλοτε εμφανίζεται με το επιχείρημα ότι η κυβέρνηση και το κόμμα που τη στηρίζει είναι φυσικό και θεμιτό να εφαρμόζει το πρόγραμμά του. Άλλοτε όταν δυσκολεύεται να περάσει την πολιτική της να ζητά συναίνεση και διακομματική συνεννόηση. Άλλοτε υποστηρίζει ότι κάθε κρατικός υπάλληλος, και ιδιαίτερα ο ένστολος, έχει το δικαίωμα να στοχάζεται ελεύθερα, όμως δεν έχει δικαίωμα να ανακοινώνει σ’ άλλους τη γνώμη του και να συνεργάζεται μαζί τους για ν’ αλλιάξει τα πράγματα. Άλλοτε κάνει σημαία της το “έξω τα κόμματα”. Το ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ και όσοι τα ήνε αυτά, στη δική τους κομματική και πολιτική ταυτότητα φορούν το φωτοστέφανο του γενικού συμφέροντος και χαρακτηρίζουν κάθε άλλη άποψη στενά κομματική, αντικοινωνική. Οι διοικητές στο χώρο των ένστολων στις υψηλότερες βαθμίδες, όπως και οι διευθυντές στη δημόσια διοίκηση, με συστηματικό τρόπο επιλέγονται, χρόνια τώρα, με αυστηρά πολιτικά και κομματικά κριτήρια. Να είναι το μακρύ χέρι του κράτους και του κόμματος που κυβερνά. Όσοι ήνε “έξω τα κόμματα από το χώρο” εννοούν “έξω το ΚΚΕ”. Κι “όπου δεν πίπτει λόγος πίπτει ράβδος”. Υπάρχει ιστορική παράδοση σ’ αυτό και το υπόβαθρο είναι η περιφρούρηση της αστικής εξουσίας. Βέβαια μπορεί η βία της άρχουσας τάξης να πνίγει το δικαίωμα του κρατικού- του ένστολου υπάλληλου να παλεύει να αλλιάξει τα πράγματα. Το κράτος όμως που γίνεται το όργανο αυτής της βίας πώς θα δικαιολογηθεί; Αν όπως ήνει αντιπροσωπεύει το σύνολο, τότε δεν έχει το δικαίωμα να καταπνίγει τη γνώμη της μειοψηφία, που μπορεί με τον καιρό να γίνει πλειοψηφία. Αν ομολογήσει ότι είναι κράτος βίας, τότε, θα του αντιταχτεί δικαιωματικά, μια άλλη βία, μικρή ή μεγάλη. Σε μια ταξική κοινωνία η πολιτική δεν είναι παρά οι σκοποί και τα καθήκοντα που βάζουν οι κοινωνικές τάξεις, οι μέθοδοι και τα μέσα που εφαρμόζουν για να τα υπερασπίσουν. Είναι φανερό ότι ούτε ο κρατικός τομέας, οι ΕΔ και τα ΣΑ όχι μόνο δεν είναι έξω και μακριά από την πολιτική, αλλά είναι στον πυρήνα της πολιτικής, μιας και συνδέονται με το σύστημα της εξουσίας, της διατήρησής της, της αστικής τάξης. Είναι γνωστό και αποδεκτό στο χώρο το αξίωμα του Κλάουζεβιτς ότι ο πόλεμος είναι η συνέχεια της πολιτικής με άλλα (βίαια) μέσα. Επομένως το πραγματικό ερώτημα και δίλημμα δεν είναι μέσα ή έξω ή μακριά η πολιτική και τα κόμματα από το χώρο, αλλά ποια πολιτική ανταποκρίνεται στις ανάγκες του λαού και της κοινωνικής προόδου και ταυτόχρονα στις ανάγκες των εργαζόμενων κάθε χώρου. Η κυρίαρχη τάξη της κοινωνίας μας προσπαθεί να εμφανίσει τα κόμματά της ότι λειτουργούν “πολιτικά”, δήθεν “για το συμφέρον όλων των πολιτών” και όχι “κομματικά”, για το συμφέρον δηλαδή μιας τάξης.

Ότι είναι τάχα “υπερταξικά” και “εθνικά” “για το κοινό συμφέρον”. Σε περιόδους όμως κρίσης και ιδιαίτερης όξυνσης των λαϊκών προβλημάτων όταν η πολιτική της αστικής τάξης δεν μπορεί εύκολα να πηλασάρεται με το φωτισμένο του κοινού συμφέροντος, ταυτόχρονα με τα παραπάνω, προσπαθεί να πείσει τις λαϊκές μάζες ν’ απομακρυνθούν από την πολιτική δράση, να συντηρητικοποιηθούν, να παθητικοποιηθούν, για να διευκολυνθεί έτσι το πέρασμα περισσότερο αντεργατικών και αυταρχικών μέτρων, που καμιά ελκυστική φρασεολογία δεν μπορεί ν’ αποκρύψει τον αντιδραστικό χαρακτήρα τους για τους εργαζόμενους. Έτσι, για να μπορέσει να καταστήσει τους εργαζόμενους παθητικούς δέκτες της πολιτικής της διακηρύσσει ότι από τη στιγμή που όλα “πολιτικοποιούνται” και πολύ περισσότερο “κομματικοποιούνται”, χάνουν την υποτιθέμενη “γνησιότητα” τους. Παύουν -έτσι διατείνεται η άρχουσα τάξη- να λειτουργούν “εθνικά” και γίνονται, δήθεν, αντικείμενο κομματικής καπηλείας”.

Γ. ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΚΕ

- **Το κοινωνικό σύστημα στη χώρα μας έχει όνομα. Λέγεται καπιταλισμός.** Η ουσία αυτού του συστήματος είναι ότι λύνεται με συγκεκριμένο τρόπο το θεμελιακό ζήτημα κάθε κοινωνίας που είναι η παραγωγή και κατανομή των υλικών όρων της ζωής μας. Το τι παράγουμε, πως το παράγουμε, και κυρίως πως το μοιράζουμε λύνεται μ’ ένα συγκεκριμένο τρόπο, που ευλογεί και οξύνει την κοινωνική αδικία, τις ταξικές αντιθέσεις, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Με λίγα λόγια όλη η ανθρώπινη κοινωνία παίρνει μέρος στην υλική και πνευματική παραγωγή. Οι ελάχιστοι, δηλαδή η αστική τάξη, που έχει στην ιδιοκτησία της τα μέσα παραγωγής, παίρνει τα πολλά. Οι πολλοί όμως, δηλαδή η εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα, τα λίγα. Αυτή η κοινωνία έχει στην εξουσία κυρίαρχη την αστική τάξη. Η αστική τάξη έχει τους πολιτικούς εκπροσώπους της, και όχι μόνο! Έχει επιστήμονες, διανοούμενους, καλλιτέχνες, δημοσιογράφους. Έχει τα ΜΜΕ της. Έχει τα όργανα καταστολής, το στρατό, την αστυνομία, το παρακράτος, το πολύμορφο κράτος της και την προβοκάτσια.
- **Η αστική τάξη έχει κάνει επιστήμη την επιχείρηση – χειραγώγηση του λαού.** Ξέρει να διαχειρίζεται τα συναισθήματα του λαού, πέρα από τη λογική. Ξέρει να καλλιεργεί το φόβο, για να πουλά την ελπίδα. Ξέρει να παίζει με την αγωνία, με την ανασφάλεια του λαού, για να του πηλασάρε τη λύτρωση. Η πολιτική επιχειρηματολογία της αστικής τάξης είχε κινδυνολογία με την αδύνατη κυβέρνηση, την ακυβερνησία. Έχει τον πατριωτισμό με σημαία ευκαιρίας. Έχει δράκους, τους παντοδύναμους ιμπεριαλιστές που πρέπει ρεαλιστικά να καλοπιάνουμε, να προσκυνάμε για να σωθούμε. Και πάντοτε έχει εκπλήξεις και κρυμμένους άσσοις, τους “αντάρτες” πολιτικούς, τις εφεδρείες του συστήματος, έχει καρότο μαζί με το μαστίγιο της καταστολής. Η αλήθεια είναι πως έχουν πολλά μέσα να ζαλίζουν την εργατική τάξη, αν δεν πατάει γερά στα πόδια της και δεν έχει ταξική πυξίδα και αρχές.
- **Εμείς δεν μασάμε τα λόγια μας, δεν δίνουμε ψεύτικες υποσχέσεις και ελπίδες.** Δεν ζητάμε εξουσιοδότηση, όπως κάνουν τα άλλα κόμματα, για να λύσουμε τα προβλήματα για λογαριασμό της εργατικής τάξης, του λαού. Η εργατική τάξη και ο λαός είναι δημιουργός της ιστορίας. Γι’ αυτό εκείνο που ζητάμε, εκείνο που μας ενδιαφέρει, είναι να μπει σε κίνηση ο αγώνας, η δημιουργικότητα του λαού σε κάθε μικρό και μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίζει.
- **Σήμερα αλλιά και παλιότερα πολλοί μίλησαν και μιλούν για τα βάσανα της εργατικής τάξης.** Παλιότερα αλλιά και στη σημερινή εποχή συναντάμε πολλούς που διαλαλούν ότι υπερασπίζονται τα συμφέροντα της. Τόσο παλιότερα όσο και σήμερα το βασικό δεν είναι να αναγνωρίσουμε την ύπαρξη της εργατικής τάξης, ούτε να περιγράψουμε την εκμετάλλευση και την καταπίεση, τα προβλήματα και τα βάσανα του λαού, όσο να χαράξουμε τη στρατηγική και τακτική του

εργατικού λαϊκού κινήματος, να εξοπλιστεί και να συσπειρωθεί η εργατική τάξη, η ίδια η τάξη να βγει δυναμικά στο προσκήνιο της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, και να πολεμήσει σωστά και αποτελεσματικά, μαζί με τα άλλα λαϊκά στρώματα. Δεν θα κουραστούμε να επαναλαμβάνουμε ότι οι εργαζόμενοι μια επιλογή έχουν: την ανάπτυξη των αγώνων τους. Ταυτόχρονα όμως λέμε πως κι αυτό δεν φτάνει. Κάθε συνδικαλιστικός αγώνας ασφαλώς είναι πολυτίμητος, γιατί συνειδητοποιεί, μπορεί να οργανώσει παραπέρα όσους αγωνίζονται, μπορεί να κόψει κάπου τη φόρα της επίθεσης του κεφαλαίου, να δώσει κάποια ανακούφιση. Όμως αν μιλάμε για ουσιαστική διέξοδο, για ριζική αλλαγή της κατάστασης χρειάζεται κάτι παραπάνω. Χρειάζεται να συντονιστούν οι αγώνες. Να ανέβουν σε μια ανώτερη ποιοτική βαθμίδα. Στην «εφ' όλης της ύλης» επίθεση του κεφαλαίου, των μονοπωλίων, του ιμπεριαλισμού πρώτη και καλύτερη η εργατική τάξη χρειάζεται να συσπειρωθεί και ν' αντιτάξει την ενιαία αντεπίθεσή της. Να οργανωθεί η συμμαχία και ο αγώνας της με τα άλλα λαϊκά καταπιεζόμενα στρώματα σ' όλο το φάσμα των αναγκών και των δικαιωμάτων τους. Βέβαια ξέρουμε ότι δεν υπάρχουν οικονομικές κοινωνικές προτάσεις και προγράμματα διεξόδου για την εργατική τάξη και το λαό δίχως πολιτική πρόταση στο επίπεδο της διακυβέρνησης και κυρίως της εξουσίας. Σ' αυτό τον αγώνα χρειάζεται και μπορεί η εργατική τάξη να μπει επικεφαλής, να συσπειρώσει δίπλα της τα ευρύτερα λαϊκά στρώματα, για να οικοδομηθεί η συμμαχία του λαού ενάντια στα μονοπώλια, τον ιμπεριαλισμό, το γερασμένο καπιταλισμό. **Για μια λαϊκή εξουσία που να μπορεί να ελέγχει και να κάνει κουμάντο στους βασικούς κρίκους της οικονομίας. Με την κοινωνικοποίηση των βασικών και συγκεντρωμένων μέσων παραγωγής.** Με τον παραγωγικό συνεταιρισμό της φτωχής αγροτιάς, που όλα θα λειτουργούν με σκοπό όχι το καπιταλιστικό κέρδος αλλά την κάλυψη των πραγματικών αναγκών των εργαζομένων, την απόδοση του ιδρώτα, της εργασίας τους. Με τον κεντρικό σχεδιασμό της παραγωγής, με τη συμμετοχή και τον έλεγχο των εργαζομένων. Για μια εξουσία που θα μπορεί να υπερασπίζεται τον εαυτό της και τις λαϊκές κατακτήσεις από τη μανιασμένη επίθεση του κεφαλαίου. Για μια εξουσία που θα έχει την εργατική τάξη και τους συμμάχους της ενεργητικά στο προσκήνιο της κοινωνικοπολιτικής ζωής, στη διεύθυνση των κρατικών υποθέσεων, με νέους θεσμούς, φτιαγμένους μέσα στη λαϊκή δράση και την ταξική πάλη.

• **Είναι όμως σήμερα εφικτή μια άλλη πορεία έξω από τους μονόδρομους του συστήματος, σε σύγκρουση με τους παντοδύναμους μηχανισμούς του χρήματος, της ΕΕ, του ΝΑΤΟ, του Ιμπεριαλισμού;».** Μπορεί να υπάρχει διαφωνία για τη δυνατότητα μιας τέτοιας πορείας. Αλλά τουλάχιστον σήμερα όλοι και όλες, συμφωνούν, αισθάνονται και αναγνωρίζουν όλο και περισσότερο ότι η ανθρωπότητα, η οικονομία, η επιστήμη, η πολιτική ζωή, τα πάντα βρίσκονται σε μια ιστορική θύελλα όπου όλα αλληλάζουν απότομα και με ιλιγγιώδεις ρυθμούς. Όλα δείχνουν ότι ζούμε την κορυφαία καμπή όλης της μέχρι τώρα γνωστής ιστορίας των κοινωνιών της εκμετάλλευσης. Γιατί ποτέ οι δυνατότητες του πραγματικού πλούτου, της ελευθερίας και της ευτυχίας όλων των ανθρώπων δεν ήταν τόσο τεράστιες, με βάση την εξέλιξη της επιστήμης, της τεχνικής, και ποτέ η υπάρχουσα κατάσταση της εκμετάλλευσης της υποδούλωσης και της φτώχειας δεν καταβρόχθιζε με τόση μανία τον πολιτισμό του κόσμου. Δυσκολίες; Ναι, υπάρχουν. Πολλά μπορούμε να πούμε. Το κύριο είναι άλλο. Ότι δεν είναι ζήτημα δυνατότητας ή εποχής. Είναι ζήτημα κατεύθυνσης της πάλης και του προσανατολισμού του εργατικού μας κινήματος, του λαϊκού αγώνα, μέσα απ' τα μικρά και τα μεγάλα ζητήματα. Όλοι αυτοί οι περίφημοι μονόδρομοι του κεφαλαίου, είναι η πιο μεγάλη απάτη, ο πιο αδιάντροπος πολιτικός μύθος. Για να βασιλεύει ο φόβος, η σύγχυση, η μοιρολατρία. Αυτές τις θέσεις, την ρεαλιστική πρότασή μας για τη δυνατότητα ανατροπής της εξουσίας των μονοπωλίων, για τη λαϊκή εξουσία και οικονομία στην υπηρεσία του λαού κι όχι για την κερδοφορία του κεφαλαίου, ανοιχτά, καθαρά το ΚΚΕ βάζει στο λαό για να την κάνει δική του υπόθεση.

Ταυτόχρονα είμαστε μπροστά για κάθε μικρό και μεγάλο πρόβλημα του. Υπερασπιζόμαστε τις

σύγχρονες ανάγκες του, στην εργασία, στους μισθούς, στην κοινωνική ασφάλιση, στην υγεία, στην παιδεία, στην πρόνοια, ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, για κάθε ζήτημα της ανθρώπινης υπόστασης. Στα πλαίσια αυτά στηρίζουμε το δικαίωμα των ένστολων για αξιοπρεπή διαβίωση, όπως για κάθε εργαζόμενο, ανεξάρτητα από κλάδο, φυλή, θρησκεία. Στηρίζοντας και διεκδικώντας το δικαίωμά σας στην αξιοπρεπή διαβίωση δεν αποδεχόμαστε η φύση της εργασίας σας να συμβάλει να αφαιρεθούν από τους άλλους εργαζόμενους τα ίδια δικαιώματα. Κατανοούμε τη διαφορά ανάμεσα σ' ένα θεσμό-μηχανισμό από τη φύση του αντιλαϊκό και στους ανθρώπους που εργάζονται σ' αυτόν σπρωγμένοι από την ανάγκη της επιβίωσης. Δεν είναι δική μας θέση η επιλογή να στρέφουμε τους εργαζόμενους του ενός κλάδου απέναντι στον άλλον για να κυριαρχεί η αδικία και η εκμετάλλευση. Κανένας εργαζόμενος δεν θα μπορέσει να λύσει το πρόβλημά του μόνος του, πολύ περισσότερο σε αντιπαράθεση με τους άλλους. Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα κάθε λαού να καθορίζει την τύχη του. Κανένας δεν είναι πάνω από τον κυρίαρχο λαό κι αυτός έχει κάθε δικαίωμα να αλλιάζει κάθε τι που μπαίνει εμπόδιο στην ευημερία του, με την υπεροχή της δύναμής του, της πλειοψηφίας που διαθέτει και με τη δύναμη του αγώνα του. Να είναι πρωταγωνιστής των εξελίξεων, να ανατρέπει συσχετισμούς και να διαμορφώνει νέους. Έτσι κινείται ο τροχός της ιστορίας, τον οποίο η αστική τάξη προσπαθεί μάταια να σταματήσει, για να μην χάσει την εξουσία της. Οι αστοί ως τάξη, αναγνωρίζουν στον εαυτό τους το δικαίωμα να ασκούν βία, αλλά θέλουν να στερήσουν από την εργατική τάξη το δικαίωμά της αντίδρασης σ' αυτή τη βία. Η αστική νομιμότητα, για παράδειγμα, θεωρεί "δίκαιο" να πετσοκόβονται οι μισθοί, συντάξεις, δικαιώματα, να διαμορφώνονται συνθήκες σύγχρονης εργασιακής δουλείας. Όμως θεωρεί παράνομο να παλεύει ο λαός για να ανατρέπει αυτά τα μέτρα που κάνουν τη ζωή του κόλληση. Θεωρεί "ανομία" την πάλη του λαού να αλλιάξει τους συσχετισμούς προς όφελός του, και να διαμορφώσει μια νομιμότητα, που δεν θα επιτρέπει στα παράσιτα να καταστρέφουν τη ζωή του. Αυτή είναι η λαϊκή νομιμότητα, η μη αναγνώριση, δηλαδή η παρεμπόδιση της πολιτικής που τσακίζει το λαό, η κατάργησή της. Νόμιμο για το λαό είναι εκείνο που αντιστοιχεί στο πραγματικό του συμφέρον κι όχι οι νόμοι που ψηφίζουν τα κόμματα του κεφαλαίου. Αυτό είναι το βαθύτερο νόημα στο σύνθημά μας πως "νόμος είναι και πρέπει να γίνει το δίκιο του εργάτη".

Δ. Άξονες, μέτωπο πάλης, αιτήματα ειδικότερα για τους ένστολους

Για τα εργασιακά, μισθολογικά, ασφαλιστικά δικαιώματα των ένστολων.

Έχοντας ως αφετηρία και ως πάγια αρχή την ικανοποίηση των συνεχώς διευρυνόμενων αναγκών των εργαζομένων, ένστολων ή μη, καταδικάζουμε τη μισθολογική και εργασιακή βαρβαρότητα που επέβαλλαν οι κυβερνήσεις μέχρι σήμερα και ειδικότερα η τρικομματική συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ. Παλεύουμε για την ανατροπή της και διαμορφώνουμε και για τους ένστολους όπως και για όλους τους εργαζόμενους μια πρόταση που ως κατώτατο βασικό μισθό έχει τα 1400 ευρώ με αντίστοιχη κλιμάκωση, ανάλογα με τις σπουδές και τα χρόνια υπηρεσίας. Σε αυτό το μισθό ενσωματώνονται όλα τα επιδόματα, εκτός από τα κοινωνικά επιδόματα, γάμου και τέκνων, οι αμοιβές για πραγματικές υπερωρίες, το επίδομα θέσης ευθύνης και ανθυγιεινότητας - επικινδυνότητας της εργασίας (σε συνδυασμό με τη μείωση χρόνων εργασίας). Περιέχει ακώλυτη βαθμολογική και μισθολογική εξέλιξη, με βάση τα χρόνια εργασίας, αποσύνδεση του μισθού από το βαθμό και του βαθμού από τα καθήκοντα. Με βάση την πρότασή μας αυτή ο βαθμός αποτελεί απλά προϋπόθεση για τη διεκδίκηση θέσεων ευθύνης για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα θητείας. Οι επιλογές για την απόδοση αυτών των θέσεων θα γίνεται, μέσα από **συλλογικά** όργανα, με συγκεκριμένα-αντικειμενικά κριτήρια και με διαφανείς διαδικασίες.

Για τον ένστολο νεοεισερχόμενο στην κατηγορία της:

- Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης (ΥΕ) διεκδικούμε 1400 ευρώ (μεικτά) και να κλιμακώνεται ως τα 2.800 ευρώ στον καταληκτικό μισθό.
- Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (ΔΕ) 1600 ευρώ (μεικτά) και να κλιμακώνεται στα 3.200 ευρώ στον καταληκτικό μισθό.
- Τεχνολογικής Εκπαίδευσης (ΤΕ) 1800 ευρώ (μεικτά) και να κλιμακώνεται στα 3.600 ευρώ στον καταληκτικό μισθό.
- Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης (ΠΕ) 2000 ευρώ (μεικτά) και να κλιμακώνεται στα 4.000 ευρώ στον καταληκτικό μισθό.

Η κλιμάκωση για όλες τις κατηγορίες να ολοκληρώνεται στα 30 χρόνια εργασίας, έτσι η σχέση κατώτερου κι ανώτερου μισθού για κάθε κατηγορία να είναι 1 προς 2 και η σχέση κατώτατου υποχρεωτικής εκπαίδευσης και ανώτατου πανεπιστημιακής εκπαίδευσης 1 προς 2,8.

Αυτή η αναγκαστική για το σήμερα ομαδοποίηση με βάση το μορφωτικό επίπεδο σε καμιά περίπτωση δεν δικαιολογεί τις ήδη υπάρχουσες ταξικές ανισότητες, γιατί και σήμερα υπάρχουν και ορθώνονται ταξικοί φραγμοί στη μόρφωση και η ισότητα των επιλογών είναι υπονομευμένη.

Η πρότασή μας αυτή προβάλλεται σε συνδυασμό με τη διεκδίκηση για αποκλειστικά δημόσια δωρεάν υγεία, παιδεία, πρόνοια. Επίσης σε συνδυασμό με:

- Αφορολόγητο όριο 20.000 ευρώ κατ' άτομο, 40.000 για το ανδρόγυνο με προσαύξηση 5.000 για κάθε ανήλικο παιδί.
- Στα 30 χρόνια εργασίας σύνταξη στο 80% των αποδοχών αφυπηρέτησης ή στα 55 χρόνια ηλικίας στις γυναίκες και στα 60 οι άνδρες, 5 χρόνια νωρίτερα για όσους και όσες εργάζονται σε βαριά ανθυγιεινά και επικίνδυνα επαγγέλματα.
- Κατάργηση κάθε μορφής ανταποδοτικότητας των ασφαλιστικών ταμείων. Άμεση κατάργηση των ασφαλιστικών εισφορών για την περίθαλψη. Κάλυψη των εισφορών των ασφαλιστικών ταμείων από τον κρατικό προϋπολογισμό μέσω της αναδιανομής.
- Αμοιβές για υπερωρίες, νυχτερινά, αργίες με βάση την εργατική νομοθεσία.
- Μέριμνα για την κάλυψη στεγαστικών αναγκών όσων στρατιωτικών υπηρετούν στην παραμεθόριο.

Για την αμυντική ικανότητα της χώρας, για τα δημοκρατικά δικαιώματα του λαού.

Παλεύουμε η αμυντική ικανότητα της Ελλάδας να στηριχτεί στο λαό και στην νεολαία, στα στρατευμένα παιδιά, στους αξιωματικούς και υπαξιωματικούς, που δεν ανέχονται την εκχώρηση κυριαρχικών δικαιωμάτων σε ΗΠΑ, NATO, ΕΕ, στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς της πλουτοκρατίας. Η αμυντική θωράκιση της χώρας όχι μόνο δεν διασφαλίζεται στα πλαίσια του NATO και της ΕΕ αλλά υπονομεύεται. Ο ελληνικός λαός και το κίνημα του θα βρεθεί αντιμέτωπος με το NATO και κάθε άλλο μηχανισμό που στρέφεται κατά των συμφερόντων του. Πρέπει και έχει υποχρέωση να απαντήσει θετικά και αποτελεσματικά στη μεγάλη αυτή πρόκληση, με την έξοδο της χώρας απ' το στρατιωτικοπολιτικό αυτό οργανισμό. Δεν αναγνωρίζουμε τη μεταβίβαση κυριαρχικών δικαιωμάτων άμυνας-ασφάλειας σε ΗΠΑ, NATO, ΕΕ. Παλεύουμε κατά της κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής ασφάλειας και άμυνας, κατά του ευρωστρατού, των δυνάμεων ταχείας επέμβασης. Αντιπαλεύουμε την αλληλαγή συνόρων, τους στρατούς κατοχής των ιμπεριαλιστικών οργανισμών. Καμιά συμμετοχή των ελληνικών στρατιωτικών δυνάμεων στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, στους στρατούς κατοχής. Αντιπαλεύουμε την υπαγωγή των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων στις διαταγές και τους επιθετικούς σχεδιασμούς NATO και ΕΕ. Λέμε όχι στο μισθοφορικό στρατό, στις στρατιωτικές δαπάνες και τους εξοπλισμούς που υπηρετούν νατοϊκές ανάγκες κι όχι την άμυνα της πατρίδας μας. Καταδικάζουμε την ανάθεση καθηκόντων αστυνόμευσης σε τμήματα των ΕΔ, την εκπαίδευσή τους σε τέτοια καθήκοντα

με οποιοδήποτε πρόσχημα. Είμαστε υπέρ της στήριξης εγχώριας κρατικής αμυντικής βιομηχανίας. Επιστροφή όλων των ελληνικών δυνάμεων στρατού και αστυνομίας που δραστηριοποιούνται εκτός της χώρας μας, στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς. Κατάργηση των ξένων βάσεων όλων γενικά των διευκολύνσεων στους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς. Υπερασπιζόμαστε τα κυριαρχικά δικαιώματα στο χερσαίο, εναέριο και θαλάσσιο χώρο. Να ανακληθούν οι εκχωρήσεις που υπογράφηκαν στη Μαδρίτη το 1998, που αναγνωρίζουν ζωτικά συμφέροντα της Τουρκίας στο Αιγαίο, που με τις γκρίζες ζώνες υποθάλλει την ένταση και αστάθεια στην περιοχή.

Κατάργηση των νόμων, μηχανισμών παρακολούθησης και πρακτικών ποινικοποίησης των εργατικών - λαϊκών αγώνων και διευκόλυνσης της εργοδοτικής τρομοκρατίας.

Απεμπλοκή του Λιμενικού Σώματος από τον στρατιωτικό ποινικό κώδικα καθώς και του Πυροσβεστικού Σώματος από το Ν 3511/2006 που ουσιαστικά το στρατιωτικοποιεί.

Είμαστε αντίθετοι στην εκχώρηση αρμοδιοτήτων για ζητήματα ασφάλειας και τάξης σε ιδιωτικές εταιρείες με σκοπό την κερδοφορία, σε θεσμούς και μηχανισμούς εμπλοκής του λαού στην καταστολή, πχ. “κοινοτική αστυνόμευση”, “εθελοντής αστυνόμος”, “αστυνόμος της γειτονιάς”, πολύμορφες ΜΚΟ, και ομάδες “πολιτοφυλακής”.

Να δημιουργηθούν ανθρώπινοι και αξιοπρεπείς ανοιχτοί και δημόσιοι προσωρινοί χώροι υποδοχής και φιλοξενίας μεταναστών-προσφύγων, με δωρεάν σίτιση και στέγαση, ιατροφαρμακευτική φροντίδα και νομική αρωγή. Να δοθούν ταξιδιωτικά έγγραφα σε όσους θέλουν να πάνε σε άλλο κράτος-μέλος της ΕΕ. Ανυπακοή στη συνθήκη Σένγκεν και στον κανονισμό Δουβλίνο. Να δοθεί άσυλο στους πρόσφυγες και όσους προέρχονται από χώρες ιμπεριαλιστικής κατοχής ή εμφυλίων. Να νομιμοποιηθούν οι μετανάστες που ζουν κι εργάζονται στην Ελλάδα. Να έχουν πλήρη εργασιακά, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα.

Για την εκπαίδευση

Η επαγγελματική εκπαίδευση των ένστολων (Ε.Δ.- Σ.Α.) είναι ταξικά προσδιορισμένη και υποβαθμισμένη, στα όρια της ιδεολογίας, της πολιτικής και των στόχων της αστικής τάξης, των ιμπεριαλιστικών οργανισμών. Στηρίζεται πάνω σ' ένα απαράδεκτο υπόβαθρο βασικής εκπαίδευσης (Δημοτικό - Γυμνάσιο - Λύκειο) που όλο μεταρρυθμίζεται και παρόλα αυτά όλοι αναγνωρίζουν ότι βρίσκεται σ' αναντιστοιχία με τις σύγχρονες ανάγκες του λαού, της νεολαίας, για ολοκληρωμένη βασική μόρφωση, προϋπόθεση για ένταξη στην εργασία ή για παραπέρα επαγγελματική εκπαίδευση. Η επαγγελματική εκπαίδευση των ένστολων παρέχεται μέσα από ένα πολυδιασπασμένο σύστημα αυτόνομων σχολών, ολιγόμηνων διαλέξεων, τύπου σεμιναρίων έως 2ετούς και 4ετούς φοίτησης, τύπου ακαδημιών ή ΑΕΙ. Η παραγωγή νέας γνώσης μέσα στις υπάρχουσες σχολές ΑΣΕΙ είναι ανύπαρκτη, ακυρώνοντας έτσι τον επιστημονικό ανώτατο χαρακτήρα τους. Καλύπτεται με τη “μετεκπαίδευση” κάποιων λίγων στο εξωτερικό, με τις γνωστές αρνητικές συνέπειες.

Διεκδικούμε:

- Αποκλειστικά δημόσιο δωρεάν εκπαιδευτικό σύστημα με κατάργηση κάθε επιχειρηματικής δράσης.
- Υπόβαθρο και προαπαιτούμενο ένταξης στην παραγωγή ή σε παραπέρα επαγγελματική εκπαίδευση αποτελεί το 12χρονο σχολείο βασικής εκπαίδευσης για όλους, χωρίς ταξικές διακρίσεις. Να εξασφαλίζεται μέσα από ένα τύπο σχολείου με ενιαία δομή, πρόγραμμα, διοίκηση και λειτουργία, εξειδικευμένο προσωπικό, που θα καλλιεργεί αρμονικά όλες τις πλευρές της ανθρώπινης προσωπικότητας, θα προσφέρει γενική επιστημονική γνώση της φύσης και της κοινωνίας.
- Κρατικές δωρεάν επαγγελματικές σχολές, όπου η φύση της εργασίας δεν απαιτεί ανώτατη

επιστημονική εκπαίδευση, αλλά εξειδικευμένα εφόδια για την άσκηση επαγγέλματος.

- Ενιαίο δημόσιο δωρεάν σύστημα ανώτατης εκπαίδευσης, χωρίς ταξικούς φραγμούς, χωρίς αντιεπιστημονικούς διαχωρισμούς των σπουδών σε κύκλους και των ιδρυμάτων σε κατηγορίες. Με βάση την αποσαφήνιση των επιστημονικών αντικειμένων γίνεται η διασύνδεση και ένταξη των υπάρχοντων Ακαδημιών και ΑΣΕΙ στην Ενιαία Ανώτατη Εκπαίδευση. Στόχος της ΕΑΕ είναι να διαμορφώνει επιστημονικό δυναμικό με υψηλή ειδίκευση και επαγγελματική επάρκεια, κατάλληλο να στελεχώσει τους τομείς της έρευνας, της παραγωγής, της εκπαίδευσης και τις κρατικές υπηρεσίες, υπηρετώντας τις λαϊκές ανάγκες.

- Ενίσχυση της έρευνας και της παραγωγής νέας γνώσης, μέσα από μεταπτυχιακό κύκλο σπουδών που οδηγεί σε διδακτορικό, με γνώμονα την ανάπτυξη της λαϊκής ευημερίας. Η έρευνα και παραγωγή νέας γνώσης, ιδιαίτερα σε ζητήματα άμυνας και ασφάλειας, πρέπει να απεμπλακεί από τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς, να υπηρετεί τις λαϊκές ανάγκες, κι όχι τις πολυεθνικές παροχής συστημάτων ασφάλειας και οπλικών συστημάτων και την κερδοφορία και την ανταγωνιστικότητα των μονοπωλίων.

- Προσανατολισμό της εκπαίδευσης και διαπαιδαγώγησης των ΣΑ στην κατεύθυνση αντιμετώπισης του κοινού ποινικού εγκλήματος, ιδιαίτερα του οργανωμένου, κι όχι του λαϊκού κινήματος.

Οι άλλες πολιτικές και συνδικαλιστικές δυνάμεις κινούνται, με παραλλαγές, στη διαιώνιση της σημερινής κατάστασης. Το ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ και το ΛΑΟΣ όταν απευθύνονται στο χώρο των ένστολων επικεντρώνονται σε επιμέρους αποσπασματικά, εργασιακά και επαγγελματικά ζητήματα. Για το μισθολόγιο απλά αρκούσαν παλιότερα στη θέση για εξαίρεση των ένστολων από το νέο δημοσιοϋπαλληλικό μισθολόγιο και αόριστες υποσχέσεις για μελέτη των προβλημάτων, χωρίς δέσμευση. Τώρα που εξαγγέλθηκε η κατάρτιση ως τον Ιούνιο νέου μισθολογίου για τους ένστολους τηρούν σιγή ιχθύος. Ο ΣΥΝ – ΣΥΡΙΖΑ μιλά για έναν γενικόλογο εκδημοκρατισμό και γενικά για οικονομική αναβάθμιση των ένστολων. Η τέτοια τους στάση ασφαλώς αποτελεί αντικειμενικά συναίνεση στα κυβερνητικά μέτρα ή στην καλύτερη περίπτωση αναμονή της κυβερνητικής πρότασης για να κάνουν πάνω σ' αυτήν διορθωτικές παρεμβάσεις, αφήνοντας στο απυρόβλητο την αντεργατική ουσία της. Υιοθετούν δηλαδή και σ' αυτή την περίπτωση την πολιτική, ιδεολογική και οικονομική ουσία της κυβερνητικής φιλοσοφίας ως προς το σύστημα μισθολογικών αμοιβών στους ένστολους. Αλλά και οι προτάσεις που έχουν γίνει μέχρι τώρα από συνδικαλιστικά όργανα ένστολων κινούνται στη λογική “στο όνομα της κρίσης να αποδεχτούμε περικοπές και απλά να είναι όσο γίνεται λιγότερες”. Είναι λογικές ενσωμάτωσης που αφήνουν στο απυρόβλητο τις αιτίες και τους υπαίτιους της οικονομικής κρίσης αλλά και το ίδιο το σύστημα που σύμφυτό του είναι αυτές οι κρίσεις.

Το Κ.Κ.Ε την παραπάνω πρότασή του την θεωρεί ως συνεκτική, όχι γιατί δεν έχει ακόμα κάποια κενά ή δεν απαιτεί βαθύτερη επεξεργασία, αλλά γιατί επιχειρεί να είναι συνεκτική, να περιλαμβάνει στόχους πάλης και ριζικές αλλαγές, που είναι εναρμονισμένες στο επίπεδο της οικονομίας, της κοινωνικής πολιτικής, της δημοκρατίας και της εξουσίας. Οι θέσεις μας αντιμετωπίζουν τα προβλήματα αξιοπρεπούς διαβίωσης των ένστολων, σε συνάρτηση με τα συμφέροντα, τις ανάγκες, τα δικαιώματα της εργατικής τάξης, του λαού. Ως κόμμα θα δώσουμε συνέχεια στη μελέτη των προβλημάτων των ένστολων. Μέσα στην πράξη και στη δράση, με τη συμμετοχή των εργαζομένων, φιλοδοξούμε να ολοκληρώνονται οι θέσεις μας, να συμβάλλουν στον προσανατολισμό και την αποτελεσματικότητα του λαϊκού αγώνα.